CASINO DE MASNOU

CONCERT BENÈFIC

a profit de l'associació

Conferències de Sant Vicents de Paul

a càrrec de

Mercè Plantada de Colomé

Cantatriu

Antoni Colomé i Bosomba

Pianista acompanyant

DIUMENGE 10 D'AGOST DE 1919

:: A LES CINC DE LA TARDA ::

PROGRAMA

I PART

Anant amb tu	Bach (1685-1750)
Si m'estimes	Pergolesi (1710-1736)
La violeta	Mozart (1756-1791)
Reb mon record Frisança La meva amor mentia El rei dels verns	Schubert (1797-1828)

II PART

Endreça Campanetes de neu Diàleg al bosc El noguer Nit de primavera Cançó de núvia La campana vianant El papelló	Schumann (1810-1856)

III PART

Esperant	Wagner (1813-1883)
L'amor de les roses	C. Franck (1822-1890)
Violetes	Cornelius (1824-1894)
Diumenge	Brahms (1833-1897)
T'estimo	Grieg (1843-1907)
Ja és ací!	Wolf (1860-1903)
Somni al capvespre	Strauss (1864)
Les fulles són mortes	Doret (1866)
Mos cants frisant volarien	Hahn (1874)
La riallada	Auber (1782-1871)

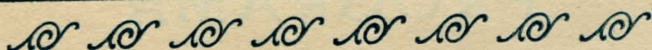
Piano Erard, cedit per la casa Unió Musical Espanyola (abans Dotesio) de Barcelona.

La Junta del Casino cedeix la Sala gratuitament i els esposos Colomé presten el seu concurs amb absolut desinterès.

No's permet l'entrada als menors de set anys.

Les portes de la Sala restaran tancades durant l'execució del programa.

«La riallada» d'Auber és inclosa al programa a precs de diversos senyors.

TEXT CATALÀ

(TRADUCCIONS APLICADES A LA MÚSICA)

ANANT AMB TU

(Cançó profana)

Anant amb tu, jo afrontaria
la mort crudel, l'eterna pau.
Ah, quin consol, quina alegria,
sentî al traspàs de l'agonia
cloure'ls meus ulls ta mà suau !
Anant amb tu, jo afrontaria
la mort crudel, l'eterna pau.

SI M'ESTIMES

Si m'estimes, si sospiris
fas per mi, gentil pastor,
pena'm fan els teus martiris,
joi me dón la teva amor.

Mes si creus que a tu solet
jo t'hauria d'estimar,
ai el pobre pastoret !
bé ets prou fàcil d'enganyar !

Una rosa porporina
ara Silvi collirà,
i amb l'escusa d'una espina
l'endemà la llençarà.

Mes de l'home aital deliri
jo jamai no seguiré:
no perque m'agradi'l lliri,
d'altres flors menyspreu faré.

Si m'estimes, si sospiris
fas per mi, gentil pastor,
pena'm fan els teus martiris,
joi me dón la teva amor.

LA VIOLETA

(GOETHE)

Creixia al mig d'un prat gentil,
vinclant-se al buf d'oreig sotil,
la bella violeta.
Per llà una pastoreta ve,
joiós el cor, el pas lleugê,
saltant, saltant
pel tou de verd, cantant.

Diu la viola: « Ah, si jo fos
la més bonica de les flôs !,
si sols una estoneta
la noia amada'm coll-torcés
i sobre'l pit posâ'm volgués !
Ai, sí ! Ai sí !
Fos uns moments no més ! »

Mes ai ! la noia al seu passâ,
sens adonar-se'n calcigà
la pobra violeta !
Morí la flor, emprô dient:
la vida perdo amb gran content
per tu, per tu,
sota els teus peus jaent !

Pobra violeta !
Era una bella violeta !

REB MON RECORD

(F. RÜCKERT)

Oh tu qui vius tan lluny de ma besada,
reb mon record
reb tot mon cor!
Tu, la que en somnis jo veig com fada,
reb mon record
reb tot mon cor!

Tu, la que un jorn Amor dolça en mos braços
posava; tu, jaquida aprés
del meu costat, tant temps de mi plorada,
reb mon record
reb tot mon cor !

Mal que un espai immens ara'ns separi,
mal que s'estengui enmig d'ambdós,
la nostra mala sòrt deixant burlada,
reb mon record
reb tot mon cor !

Tal com un jorn radiant d'amor vingueres
per' dû els teus llavis vers els meus,
amb tot el foc de l'ànima abrandada,
reb mon record
reb tot mon cor !

L'aura d'amor espai i temps escurça,
jo só prop teu, tu ets vora meu,
talment ja't tinc als braços meus fermada...
reb mon record
reb tot mon cor !

LA BELLA MOLINERA

(CICLE DE W. MÜLLER)

VII

FRISANÇA

Gravâ'm plauria amb un cisell ben fi
en tota escorça i còdol del camí,
sembrar voldria en tot bancal llaurat
amb grà de créixens, car és prest granat,
i en tot full blanc frisós voldria escriure:
teu és mon cor, i sols per tú vull viure!

Voldria a un estornell açò ensenyar
fins que digués els mots ben net i clar,
fins que parlés talment com parlo jo,
com si el meu cor fogós li dés el to,
i dins la gàvia fes eix cant d'hom lliure:
teu és mon cor, i sols per tu vull viure!

LA MEVA AMOR MENTIA

(A. V. PLATEN)

La meva amor mentía,
la pena'm va reblant,
falsia, ai laç! falsia
tot és al meu voltant.

Sens treva ardent ploralla
mes galtes ve a arruixâ;
prou ja, cor meu, oh calla!
pobret cor meu, prou ja!

La meva amor mentia,
la pena'm va reblant,
falsia, ai laç! falsia
tot és al meu voltant!

EL REI DELS VERNS (*)

(GOETHE)

Qui colca de nit, el torb creuant ?
Es un bon pare amb el seu infant ;
a dins sos braços dû'l dolç fillet,
l'estreny amb força per mor del fret.

— Fill meu, per què'l rostre amagues així ?
— Ai, pare, el rei dels verns no és allí ?
Corona i ròcec li veig portar !
— Fill meu, la boira ho fa semblar.

« Oh tendre nin: si som amics,
ben tost sabràs uns jocs ben bonics ;
xamoses flors prop la riba hi ha,
i la mare uns hàbits rics te darà. »

— Ai pare, el meu pare, no sents tot açò
que'l rei dels verns diu amb feble ressò ?
— Sossega-t, no t'espantis, fill meu,
çò ho fa'l fullam que'l vent breça lleu.

« No vols, ninet, amb mi vindre llà ?
Mes filletes gaies t'esperen ja ;
mes filletes fan llurs ballades de nit
i amb dances i càntics daràn-te delit. »

— Ai pare, el meu pare, no obires tampoc
del rei les filles en tètric lloc ?
— Fill meu, fill meu, ben clâ ho vaig veient,
que an elles els sàlzers van estrafent.

« Me plaus, oh nin, m'encisa ton tendre posat ;
deus vindre per força, si no vols de grat. »
— Ai pare, el meu pare, que'm vol agafâ !
Ja'l rei dels verns força mal me fa ! —

S'esglaia'l pare i colca rabent
portant als braços son fill boi gement ;
amb greus fatics arriba a port :
en els seus braços el nin és mort !

(*) *Del «Cançoner selecte», vol. II.*

ENDREÇA

(F. RÜCKERT)

Tu, la meva ànima, el meu cor;
tu, ma alegria, ma dolor;
tu, l'únic món on jo respiro;
tu, l'únic cel pel qual deliro;
tu, mon fossar on tot penar
per sempre més voldré enterrar...

Tu ets mon repòs, ma ditxa pura,
tu vens del cel per dâ-m ventura.
De ton esguart el dolç encís
m'ha dut d'un colp al Paradís!
Que gran me sento amb ton amor,
mon àngel bo, mon bé mellor!

Tu, la meva ànima, el meu cor;
tu, ma alegria, ma dolor;
tu, l'únic món on jo respiro;
tu, l'únic cel pel qual deliro,
mon àngel bo, mon bé mellor!

CAMPANETES DE NEU

(F. RÜCKERT)

La neu, qui a flocs ahir sens treva
del cel caigué,
com campanetes ja s'agleva
pel fresc vergê.

El sò de campanetes no era
per llà els sembrats?
Oh sí, veniu! La Primavera
repica als prats.

Veniu, plançons sense florida
qui encar dormiu;
la Primavera avui us crida,
al punt veniu!

DIÀLEG AL BOSC

(EICHENDORFF)

— Va fent-se tard ; va fent molt fret !
Còm vens colcant per est indret ?
El bosc és gran, soleta ets tu ;
oh nina, a casa jo't vull dû !

— L'hom és molt fals, és molt astut ;
mon cor de dol se sent retut.
Sòns me fan perdre ençà i enllà ;
oh fuig !... qui só no ho pots pensâ.

— En ton corcer te veig triomfal,
que bell m'apar ton cos frescal !
— Doncs ja't conec, Déu valga'm, ai !
que ets tu la fada Lorelai.

— Prou sabs qui sóc ; llà, al cim rocós,
mon burg domina el Rhen boirós.
Va fent-se tard, va fent molt fret ;
no tornis més an est indret !

EL NOGUER

(J. MOSEN)

Verdeja un noguer davant la llar ;
fresca ufana
llença el fullatge qui'l fa ombrejar.

Florida abundosa'l fa gentil ;
fina brisa
va breçolant-lo amb bes sobtil.

Les flors xiuxiuegen tendrament ;
colltorçant-se,
junta llurs calzes petó fervent.

Es d'una donzella llur xiu-xiu,
i ella somnia
dia i nit sens saber-ne el motiu.

Botzinen... mes qui pot heure esment
d'eix xiu-xiu ?
Parlen del nuvi i de l'any vinent.

La noia escolta i l'arbre's mou ;
d'ansia plena,
somni dolç ses parpelles clou !

NIT DE PRIMAVERA

(EICHENDORF)

Sobre'ls prats, creuant per l'aire,
veig les aus del lluny venir,
ja la Primavera flaira,
ja la prada va a florir!

Jo de goig plorar voldria
puix m'apar que és somni meu;
meravella açò seria,
de la lluna'l raig ho feu.

La celístia ho diu radianta,
i la prada al lluny ho dú,
i tot rossinyol ho canta:
«Ella és teva, ella és per' tu!»

CANÇÓ DE NÚVIA

(RÜCKERT)

II

Deix' que als braços seus m'amoixi!
Mare, mare, res t'angoixi!
No'm demanis si haig de veure'l!
No'm demanis si haig de perdre'l!
Perdre'l? Perdre'l no pot sê.
Veure'l? Sempre jo ho voldré.

LA CAMPANA VIANANT

(GOETHE)

Un colp hi havia un foll minyó
qui a missa mai no anava,
i cada festa del Senyô
per camps i prats rodava.

Li diu la mare: el toc no sents
qui anâ a l'església't mana?
Doncs si no creus i al punt no hi vens,
vindrà a tu la campana.

El noi pensà: de llà el cloquer
no pot baixar pas sola;
i ell torna a córrer pel carrer
com quan ix de l'escola.

Un jorn no oeix cap més repic;
la mare l'entabana...
I quin esglai! De sobte al xic
l'empaita la campana.

Va tant lleugera que hom no ho creu,
el pobre noi s'esvera
i corre i fuig per tot arreu:
tostemps la dû al darrera.

Llavors canvia de camí
i amb ben traçuda pressa,
volant per camps i prats sens fi,
al temple el pas endreça.

I cada festa el noi de grat,
pensant en l'aventura,
tantost que el toc primê ha sonat,
va a missa amb gran fretura.

EL PAPELLÓ

(H. von Fallersleben)

Per què, papelló,
per què voles tu
a voltes prop meu
tot d'un plegat lluny?

Aprop o be lluny,
a vora o enllà,
no tingues pas por
que no't vull fer mal.

No't vull fer cap mal:
si jo sigués flor
seria tot teu
mon cor amorós.

Quan mon cor fos teu
podria ben dir:
no tingues cap por,
ja no'm pots fugir.

Trad., *de* P. J. Riera

ESPERANT

(VÍCTOR HUGO)

Munta, esquirol, munta a l'alzina,
a la branca del cel veïna
qui's breça i vincla com un jonc;
cigonya, l'au de torra vella,
oh vola, amb fada cantarella,
de l'església a la citadella,
de l'alt cloquê al vell torreó!

Aliga, munta vers l'alçària,
vers la muntanya centenària
qui és blanca de neu eternal;
tu, la qui al niu mai no reposa,
la qui a l'auba no és boca-closa,
munta, munta, ràpida alosa;
ràpida alosa, munta endalt!

Doncs ara tots, del cim de l'arbre,
de dalt la torraça de marbre,
de la muntanya al puig gemat:
llà a l'horitzó i entre la broma
no veieu còm vola una ploma
i esbufega un corcer qui corre
per' tornâ ací mon estimat?

L'AMOR DE LES ROSES

(E. DAVID)

Nineta, no'm saps pas dir
còm s'aimen les roses?
Ah! prou fa bo de sentir
quines belles coses
diuen-se elles a l'obrir
llurs parpelles closes!
Nineta, no'm saps pas dir
còm s'aimen les roses?

Diuen totes: a estimar!
que és curta la vida;
vull ta boca al punt besar
que al pler me convida,
mentre l'home enlloc d'amar
dubta, espera o crida.
Oh, germanes: a estimar,
que és curta la vida!

Doncs creu, també fes-ho així,
i estima'm nineta,
que'l temps vernal ja és ací;
guaita l'oreneta
còm son niu ja ve a bastî
tota amoroseta!
Reina meva, també a mi
estima'm, nineta!

Car llevat del goig d'amor,
en eix món què'ns resta?
Som voltats de gran foscor,
tot és nit funesta!
Un sol far ens dón claror,
l'amor ens conquesta;
car llevat del goig d'amor,
en eix món què'ns resta?

VIOLETES

(P. Cornelius)

Quan frescal
ve l'oreig primaveral,
ja violetes
hi ha tendretes.

Gai mon cant
va amb les altres flors lloant,
les violetes
senzilletes.

I a l'Abril
quan la flô's desclou gentil,
veig violetes
xamosetes.

DIUMENGE

(De les cançons populars de Uhland)

No he vist en tota la setmana
la dolça amor qui'm va encisar
quan diumenge la guaitava
a la porta de sa llar,
la bella donzelleta,
la nina amoroseta,
tant de bo, tant de bo
jo abraçar-la pogués !

Doncs ara tota la setmana
jo alegre vull restar,
que diumenge la mirava
envers l'església, anar,
la bella donzelleta,
la nina amoroseta,
tant de bo, tan de bo
jo abraçar-la pogués !

T'ESTIMO

(H. C. Andersen)

Tu ets del meu ser l'imatge preferida,
tu ets del meu cor el goig més benhaurat !
T'estimo més que tot lo d'eixa vida,
t'estimo amb fè per una eternitat !

Jo penso en tu, i sols per' tu és ma pensa ;
tan sols a tu mon cor és consagrat.
Si és cert que Déu regeix la terra immensa,
t'estimo, és cert, per una eternitat !

JA ÉS ACÍ!

(E. MÖRIKE)

Primavera ja ets ací,
t'han portat les orenetes ;
s'omple el bosc de vïoletes
i de roses el jardí.
De la terra humida
brota la florida.
Ah, mireu !
Què és això que's veu ?
Primavera ets tu,
tu que dûs la vida.
Ah, ets tu !

Trad., de APELES MESTRES

SOMNI AL CAPVESPRE

(O. J. BIERBAUM)

Prada enllà va el capvespre ombriu,
el sol s'és post, llû el cel estelat;
jo vaig vers on ma formosa viu,
prades enllà, pel capvespre ombriu,
d'alts gessamins envoltat.

Pel fosc capvespre al pais d'amor
sens cuita me'n vaig, amb pas suau,
atret d'un llaç de dolça finor,
pel fosc capvespre al país d'amor,
sots la llum del cel tot blau.

LES FULLES SON MORTES

(R. MORAX)

Les fulles són mortes
a ran del sender ;
el fret de gener
ha tancat les portes,
ventades molt fortes
fan trist el terrer :
és l'ivern !

Als plàtanus amples
despullats, marcits,
en llòbregues nits
negres corbs hi campen ;
febles raigs s'escampen
de solell etern :
és l'ivern !

La terra tremola
en son dur llençol
i jo sóc tot sol.
Al lluny l'hora sona;
no trobo aima bona
al bosc sol i vern :
és l'ivern !

L'amada dalida
cercà un altre amat
i son cor ingrat
em fuig i m'oblida.
Així va la vida
de dòls munt etern :
és l'ivern !

MOS CANTS FRISANT VOLARIEN

(V. Hugo)

Mos cants frisant volarien
vers vostre jardí tan bell,
si les ales ells prenien
que té l'aucell.

Purs i galants s'en vindrien
vers vostra llar sens neguit,
si les ales ells prenien
que té l'esprit.

Prop de vos reposarien,
perque sou vos son conort,
si les ales ells prenien
que té l'amor.

Trad., de Joan Llongueras

LA RIALLADA

(Scribe)

Sé una història amorosa,
que sembla fabulosa,
d'un presumit galant,
d'un magistrat sensible
tingut per molt terrible,
prô que no ho era tant.

A una gentil donzella
li feu l'amor, prô an ella
ell no agradava pas.
Voleu saber depressa
el nom d'eix bona peça
qui feia de Don Joan ?

No hi haurà qui no rigui
tantost que jo li digui
baixet, baixet, ben baix.
No, no, que no vull dir-li pas !

Oh magistrats qui als braços
de Venus, vostres passos
porteu a mal borraç,
membreu l'història eterna,
preneu una llanterna
per' no fer cap mal pas !

Mes ai ! que a la llum clara
veurà la vostra cara
i no li plaureu pas.
Guaitant-vos la carota,
l'amor fa una ganyota
i us deixa un pam de nas.

Voleu per fi que us digui
qui aquest Tenorio sigui
baixet, baixet, ben baix ?
No, no, no m'embolico pas !

*Totes les traduccions d'aquest programa que no duen firma són fetes d'*En Joaquim Pena.

J. HORTA, impressor
Girona, 11 - BARCELONA